

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r.,
sprawy **D. P.**
skazanego z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 lutego 2018r., sygn. akt IX Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 24 sierpnia 2017r., sygn. akt IV K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego D.P. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. R. O. - Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i złożenie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z 15 lutego 2018r., utrzymał w mocy zaskarżony apelacjami obrońcy skazanego i oskarżyciela publicznego wyrok Sądu Rejonowego w W. z 24 sierpnia 2017r., na mocy którego D. P. został uznany winnym popełnienia szeregu przestępstw z rozdziału XXIII przeciwko wolności,

tj. z art. 190 § 1 k.k., z rozdziału XXVII przeciwko nietykalności cielesnej, tj. z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k., z rozdziału XIX przeciwko życiu i zdrowiu, tj. z art. 157 § 2 k.k., oraz z rozdziału XXXV przeciwko mieniu z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i skazany na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego. Wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na pobieżnej kontroli apelacyjnej, co doprowadziło do zaaprobowania orzeczenia wydanego z naruszeniem art. 7 k.p.k., oraz na nienależytym rozważeniu zarzutów apelacyjnych odnośnie bezpodstawnego przypisania D.P. popełnienia czynów z art. 281 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. P. okazała się oczywiście bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Uzasadnienie wniesionej kasacji stanowiło jedynie polemikę z treścią ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, w pełni zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy. Ten sposób prezentowania argumentów nie korelował z nadzwyczajnym charakterem kasacji, w ramach której można jedynie eliminować z obrotu prawnego orzeczenia dotknięte rażącym naruszeniem prawa. Postulowanie przez skarżącego weryfikacji w postępowaniu nadzwyczajnym ocen przyjętych za podstawę zaskarżonych orzeczeń było zabiegiem niekasacyjnym, zmierzającym do obejścia wymogów z art. 523 § 1 k.p.k. Należało stwierdzić, że podniesione w niniejszej sprawie zarzuty stanowiły jedynie próbę powielenia kontroli o charakterze apelacyjnym, do czego Sąd Najwyższy w ogóle nie jest uprawniony.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można żadną miarą przyjąć, że doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. Za takie naruszenie nie mógł być uznany fakt, że przyjęte przez orzekające Sądy założenia dowodowe nie odpowiadały preferencjom

strony. Skarżący nie wykazał, aby Sąd I instancji, czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie, uchybił zasadom logiki oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, nie dowiódł też, aby Sąd odwoławczy nie sprostął wymogom kontroli apelacyjnej.

Analiza pisemnych argumentów zaskarżonego orzeczenia w powiązaniu z treścią wniesionych apelacji nie pozostawiała wątpliwości co do tego, że Sąd Okręgowy, rozpoznając sprawę w granicach wniesionych środków odwoławczych, rozważył wszystkie zawarte w nich wnioski i zarzuty oraz wyraźnie wskazał w uzasadnieniu wyroku motywy zajętego w tym przedmiocie stanowiska. Obszerne fragmenty pisemnych powodów rozstrzygnięcia poświęcone były wątpliwościom przedstawionym w apelacji obrońcy, a w szczególności ocenie materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo skazanego w zakresie zarzucanych mu czynów. Należało w pełni podzielić wywód Sądu Okręgowego w zakresie przypisania D.P. przestępstwa z art. 281 k.k. Do szczegółowej argumentacji Sądu należało dodać jedynie, że skazany odstawił tylko jedną butelkę na półkę, ale dokonał kradzieży drugiej butelki, więc wbrew wywodom skarżącego także i to znamię kradzieży rozbójniczej zostało wypełnione. Drobiazgowo Sąd Okręgowy odniósł się do czynu z art. 157 § 2 k.k. Stanowisku Sądu odwoławczego w tym zakresie nie sposób czynić żadnych zarzutów, albowiem w sposób przekonujący wykazał zbędność dla sprawy przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ortopedy, którego dopuszczenia domagała się obrona, oraz wskazał na fakt, że dostępny materiał dowodowy okazał się wystarczający dla ustalenia stanu faktycznego odnośnie przedmiotowego czynu. Wbrew stanowisku obrońcy uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. spełniało wymagania z art. 457 § 3 k.p.k. i dowodziło, że tenże Sąd zrealizował także wymogi z art. 433 § 2 k.p.k., a to oznacza, że odniósł się w wystarczającym zakresie do zarzutów apelacji obrońcy.

Podsumowując powyższy wywód, trzeba podkreślić, że skazując D. P. za popełnienie zarzucanych mu czynów zabronionych, Sąd Rejonowy dysponował kompletnym, pełnym i wiarygodnym materiałem dowodowym, co pozwoliło na dokonanie prawdziwych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. Procedowanie

Sądu I instancji spotkało się z bezwarunkową aprobatą Sądu Okręgowego. Jednocześnie wnikliwa kontrola procedowania Sądu odwoławczego doprowadziła Sąd Najwyższy do przekonania, że Sąd ten w pełni wywiązał się z ciążących na nim powinności, co pozwoliło wniesioną przez obrońcę kasację uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Wobec powyższego należało kasację oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Mając na względzie treść art. 624 § 1 k.p.k. celowe stało się zwolnienie skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd Najwyższy zasądził za sporządzenie i złożenie kasacji kwotę 442,80 zł na rzecz obrońcy z urzędu.